

er repræsenteret i Statsskovene. Og som mit Partis Ordfører bemærkede, er der baade i Tale og Skrift fra forstkyndig Side for mange Aar siden og ogsaa i de senere Aaringer fremsat en meget bidende Kritik angaaende hele Driften indenfor Statsskovvæsenet. Det var det, som gav mig Anledning til at rejse Spørgsmaalet, blandt andet ogsaa fordi jeg i det daglige har Lejlighed til at se, at den Maade, hvorpaa Statsskovene i Silkeborg Statsskovdistrikt drives, efter min Formening, og efter hvad forstkyndige have udtalt, nærmest er noget af en Skandale. Det er derfor rimeligt, at min Interesse blev vakt for denne Sag, og ved at læse i Tidsskrift for Skovvæsen og lignende er jeg kommen til Klarhed over, at det ikke alene er i Silkeborg Skovdistrikt, at der er store Mangler, der snarest mulig burde afhjælpes, men at saadanne Mangler findes i hele Statsskovvæsenet. Paa Grundlag af dette var det som sagt, at jeg rejste mit Angreb. Det var ikke støttet alene paa de smaa Erfaringer, jeg har kunnet indhente ved at færdes i Statsskovene ved Silkeborg, men det var støttet paa Udtalelser, fremsatte af de mest fremtrædende Mænd indenfor Forstsvæsenet, f. Eks. Professor Prytz, Professor i Skovbrug, Professor Oppermann og Overkliftfogderne Bang og Jespersen o. s. v., meget ansete Mænd indenfor Forstsvæsenet.

Naar man paapeger saadanne Forhold, skulde man jo synes, man maatte kunne finde Ørenlyd baade her i Tinget og hos den højtærede Landbrugsminister, der erklærede, at han ikke selv har haft Lejlighed til at undersøge dette Anliggende, men mente, at der skulde Tid til Overvejelserne. Saa er Spørgsmaalet, hvor lang Tid der skal til saadanne Overvejelser, og det maa den ærede Minister naturligt selv afgøre. Men noget andet er, om Tinget er tilfreds med, at Ministeren Gang efter Gang henviser til, at han maa have en saadan Tid til Overvejelse. Ved Finanslovens første Behandling den 24. Oktober erklærede Ministeren, at han skulde have Tid til Overvejelse. Da Finansloven var til anden Behandling, udtalte den højtærede Landbrugsminister, at han kunde henholde sig til sine Udtalelser ved første Behandling, og udtalte sig i øvrig ret overlegent overfor mig i dette Spørgsmaal, en Overlegenhed, som jeg selvfølgelig kan tage mig let, og som ikke generer mig. Men jeg synes, der ikke var Grund til at være saa særlig overlegen. Naar den ærede Landbrugsminister ikke

selv var kommen til noget Resultat den 22. Januar, synes jeg, der kunde have været Grund til at svare, at Sagen maaske kunde naa at komme til at foreligge endelig opklaret, og at Ministeren kunde tage endelig Stilling til 3die Behandling.

Men nu ved 3die Behandling viser det sig altsaa, at Spørgsmaalet ikke er kommet videre. Den højtærede Minister vil fremdeles overveje, om der er Anledning til at foretage noget. Der er da for Landbrugsministeren ikke Grund til at stille sig saa afvisende overfor Mindretallet, fordi det har fremsat dette Forslag. Jeg kender naturligvis ikke de Forhandlinger, der ere foregaaede i Finansudvalget — det antager jeg, at mit Partis Ordfører nok skal svare paa —, men naar den højtærede Minister udtalte, at det i den Grad kom ham overraskende, at det blev foreslaaet, at der skulde nedsættes en Kommission til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, forekommer denne Overraskelse mig at være af en noget mærkelig Art, som om den kunde være lavet for Tilfældet, hvis den højtærede Minister da har undersøgt, hvad der blev sagt, og hvad jeg f. Eks. udtalte, da Spørgsmaalet var rejst ved anden Behandling. Da sluttede jeg mine Udtalelser med følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal tillade mig at oplæse: „Jeg henstiller derfor til den højtærede Landbrugsminister, om han ikke kunde finde Anledning til at nedsætte en sagkyndig Kommission eller et Udvalg, hvad man nu vil kalde det, til at tage Spørgsmaalet om Statsskovenes Administration og Drift under Undersøgelse og Overvejelse.“ Altsaa forekommer det mig, at den højtærede Landbrugsminister dog ikke har Grund til at føle sig overrasket over, at et saadant Forslag fremkommer, da det allerede, da Sagen først var til Behandling her, blev antydet, at man ønskede Nedsættelsen af en saadan sagkyndig Kommission, der kunde tage hele dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Jeg kan helt og fuldt give min Tilslutning til den Affattelse, som Ændringsforslaget har faaet, idet jeg mener, at foruden Spørgsmaalet om Statsskovenes Drift, vilde det ogsaa være heldigt, om denne Kommission kunde tage Stilling til Tilsynet med Privatskovene. Det er ogsaa fra forstkyndig Side udtalt, at det Tilsyn, som øves overfor Statsskovene, og som væsentligst hviler paa en kgl. Anordning af 1805, ikke længere er tidssvarende. Ministeren har heller ikke i mindste Maade